

"Den, der vil være stor blandt jer, skal være jeres tjener" (Markus 10, 43-44)

"Hun [denne enke] har givet af sin fattigdom, alt, hvad hun havde, alt det, hun havde at leve af." (Markus 12,44)

Vi er ved slutningen af kapitel 12 i Markusevangeliet. Jesus er i templet i Jerusalem; han observerer og underviser. Gennem hans øjne er vi vidner til en scene fuld af forskellige mennesker: nogle kommer, andre går, der er dem der beder, der er fornemme mennesker i fine klæder, der er rige mennesker, der giver storslåede gaver til templet.

Men så dukker en enke op; hun tilhører kategorien af de socialt og økonomisk dårligt stillede. Ubemærket af andre giver hun to småmønter til templet. Men Jesus lægger mærke til hende, kalder sine disciple til sig og lærer dem:

"Hun har givet af sin fattigdom, alt, hvad hun havde, alt det, hun havde at leve af"

»Sandelig siger jeg jer...« Det er ord, der indleder en vigtig lære; Jesu blik, der er rettet mod den fattige enke, opfordrer os til at se i samme retning: Hun er forbilledet på disciplen.

Hendes tro på Guds kærlighed er betingelsesløs; hendes skat er Gud selv. Og når hun giver sig selv helt til ham, længes hun også efter at give alt, hvad hun kan, til dem, der er fattigere end hun er. Denne tillidsfulde overgivelse til Faderen er på en måde et forvarsel om den samme gave, som Jesus snart vil udføre med sin lidelse og død. Det er denne »åndens fattigdom« og »hjertets renhed«, som Jesus underviste i og efterlevede.

Det betyder, "ikke at sætte vores lid til rigdom, men til Guds kærlighed og forsyn. Vi er »fattige i ånden«, når vi er styret af kærlighed til andre. Så lad os dele og stille det, vi har, til rådighed for dem, der har brug for det: et smil, vores tid, vores ejendele, vores talenter. Når vi har givet alt af kærlighed, er vi fattige, hvilket betyder, at vi står med tomme hænder, har intet, er frie med et rent hjerte."¹

Jesu forslag vender op og ned på vores tankegang. Øverst på Jesu liste står de fattige, de mindste, de retsløse.

"Hun har givet af sin fattigdom, alt, hvad hun havde, alt det, hun havde at leve af"

Først og fremmest inviterer dette livets ord os til at forny vores fulde tillid til Guds kærlighed og til at tage imod hans blik, til at se ud over det ydre, uden at dømme og uden at være afhængige af andres dom, til at værdsætte det positive i hvert menneske.

Gud foreslår at vi giver os selv fuldt og helt, i overensstemmelse med den evangeliske logik, der opbygger et fredfyldt fællesskab, da den får os til at tage os af hinanden. Vi opfordres til at udleve evangeliet i vores daglige liv uden at være frembrusende; til at give generøst og tillidsfuldt; til at leve enkelt og til at dele. Vi opfordres til at være opmærksomme på de mindste og lære af dem.

Venant er født og opvokset i Burundi. Han siger: »I landsbyen havde min familie en god gård med en god høst. Min mor, som var klar over, at alting var himlens forsyn, indsamlede de første frugter og fordelte dem punktligt i nabolaget, idet hun begyndte med de mest trængende familier. Og hun gav os kun en lille del af det, der var tilbage. Gennem hendes eksempel lærte jeg værdien af uselvsk at give. Jeg forstod, at Gud bad mig om at give ham det bedste, at give ham hele mit liv.«

Letizia Magri og Livets ord teamet

1. Se Chiara Lubich, *Livets ord november 2003*

"Den, der vil være stor blandt jer, skal være jeres tjener" (Markus 10, 43-44)

"Hun [denne enke] har givet af sin fattigdom, alt, hvad hun havde, alt det, hun havde at leve af." (Markus 12,44)

Vi er ved slutningen af kapitel 12 i Markusevangeliet. Jesus er i templet i Jerusalem; han observerer og underviser. Gennem hans øjne er vi vidner til en scene fuld af forskellige mennesker: nogle kommer, andre går, der er dem der beder, der er fornemme mennesker i fine klæder, der er rige mennesker, der giver storslåede gaver til templet.

Men så dukker en enke op; hun tilhører kategorien af de socialt og økonomisk dårligt stillede. Ubemærket af andre giver hun to småmønter til templet. Men Jesus lægger mærke til hende, kalder sine disciple til sig og lærer dem:

"Hun har givet af sin fattigdom, alt, hvad hun havde, alt det, hun havde at leve af"

»Sandelig siger jeg jer...« Det er ord, der indleder en vigtig lære; Jesu blik, der er rettet mod den fattige enke, opfordrer os til at se i samme retning: Hun er forbilledet på disciplen.

Hendes tro på Guds kærlighed er betingelsesløs; hendes skat er Gud selv. Og når hun giver sig selv helt til ham, længes hun også efter at give alt, hvad hun kan, til dem, der er fattigere end hun er. Denne tillidsfulde overgivelse til Faderen er på en måde et forvarsel om den samme gave, som Jesus snart vil udføre med sin lidelse og død. Det er denne »åndens fattigdom« og »hjertets renhed«, som Jesus underviste i og efterlevede.

Det betyder, "ikke at sætte vores lid til rigdom, men til Guds kærlighed og forsyn. Vi er »fattige i ånden«, når vi er styret af kærlighed til andre. Så lad os dele og stille det, vi har, til rådighed for dem, der har brug for det: et smil, vores tid, vores ejendele, vores talenter. Når vi har givet alt af kærlighed, er vi fattige, hvilket betyder, at vi står med tomme hænder, har intet, er frie med et rent hjerte."¹

Jesu forslag vender op og ned på vores tankegang. Øverst på Jesu liste står de fattige, de mindste, de retsløse.

"Hun har givet af sin fattigdom, alt, hvad hun havde, alt det, hun havde at leve af"

Først og fremmest inviterer dette livets ord os til at forny vores fulde tillid til Guds kærlighed og til at tage imod hans blik, til at se ud over det ydre, uden at dømme og uden at være afhængige af andres dom, til at værdsætte det positive i hvert menneske.

Gud foreslår at vi giver os selv fuldt og helt, i overensstemmelse med den evangeliske logik, der opbygger et fredfyldt fællesskab, da den får os til at tage os af hinanden. Vi opfordres til at udleve evangeliet i vores daglige liv uden at være frembrusende; til at give generøst og tillidsfuldt; til at leve enkelt og til at dele. Vi opfordres til at være opmærksomme på de mindste og lære af dem.

Venant er født og opvokset i Burundi. Han siger: »I landsbyen havde min familie en god gård med en god høst. Min mor, som var klar over, at alting var himlens forsyn, indsamlede de første frugter og fordelte dem punktligt i nabolaget, idet hun begyndte med de mest trængende familier. Og hun gav os kun en lille del af det, der var tilbage. Gennem hendes eksempel lærte jeg værdien af uselvisk at give. Jeg forstod, at Gud bad mig om at give ham det bedste, at give ham hele mit liv.«

Letizia Magri og Livets ord teamet

1. Se Chiara Lubich, *Livets ord november 2003*